

NĚKDY JE LEPŠÍ MLČET

Pokud jsme dřív prohlašovali, že vánoční svátky, které mají být o lidské vzájemnosti, péči a lásce k bližnímu, byly ukradeny konzumem a kapitalistickým shonem, říkáme to teď s dvakrát takovou vervou. Nikdy v blízké minulosti nebylo důležitější, **abychom se věnovali jeden druhému a vzájemně si naslouchali.**

Pravidelně na sebe zapomínáme. Jak jeden na druhého, tak sami na sebe. Máme pocit, že v zaměstnání musíme pracovat víc, jelikož to tak diktuje kult práce, jenž je živen těmi nahoře, aby vypáčili co nejvíc z těch dole. Dokonce i jako aktivistky a aktivisté máme pocit, že musíme oslovit víc lidí. I když si uvědomujeme, že nás všeobklopující kapitalistická „morálka“, která na piedestal vynáší egoistické sobectví a asociální mezilidskou konkurenci, ubíjí, stejně se nemůžeme zbavit pocitu, že neděláme dost. Duchovní význam Vánoc se vytratil a nepomáhá tomu ani skutečnost, že nános staletí církevního tmářství okoral a už nemá v naší moderní (naštěstí převážně ateistické) společnosti výraznou roli. Církev, která si na cestě nápodoby chudobného Krista přišla na pěkné miliardy během restitucí, už pouze spolupracuje se státní sférou jakožto nositel estrádních mešních klišé a ve volných chvílích zdvihá prapor patriarchátu ve snaze diktovat ženám, co mohou a co nemohou dělat se svými těly.

Anarchistky a anarchisté se nepovažují za součást tzv. občanské společnosti. Ani nás její etablované složky, které se snaží mírnit symptomy nemoci zvané kapitalismus, aniž by se pustili do ní samotné, nikdy k ničemu nepřizvou. Jsme proto odkázáni na to budovat paralelní kulturu a sféry. Díky tomu se nám ale naskýtá ideální příležitost využít tuto hybridní pozici k fungování jako pomyslná poznámka pod čarou. Tam, kde se ostatní oddávají umělé sounáležitosti a fakticky při tom plivou na ty nejzranitelnější články společnosti, my můžeme jít příkladem a vystavět skutečného ducha Vánoc, a to po celý rok. Pozornost médií se vedle bezobsažných celebrit upíná k postavám politiků, jejichž životy a rozhodnutí se řídí přáními bohatých a mocných. My raději v rámci našich snah **pamatujeme na ty na druhé straně sociální nerovnice – na lidi bez domova, na sociálně slabé, na nemocné a obecně na ty, kteří se stejně jako my nacházejí v neprivilegované pozici.**

Těsně před Vánoci nás postihla tragédie v podobě aktivního střelce na půdě Filozofické fakulty Univerzity

Karlovy v Praze. Rána je příliš živá, proto mlčíme. Hovoříme raději o zmíněných zdola vytvářených paralelních strukturách, čímž myslíme i struktury pomoci – takové, ve kterých působí každý z nás na místech, která zůstala objektivem médií neprávem zapomenuta. Zatímco se každý předhání v analýze motivací a svařování viny na různé aktéry předvánoční tragédie, my si říkáme následující: Pečujeme jeden o druhého, budme nablízku všem, kterých se útok přímo či nepřímo dotkl. **Mysleme na to, co nás spojuje – na mezilidskou solidaritu.** Hádky a scestné handrkování přenechme jiným. Pišme dějiny paralelní kultury tak, aby v budoucnu nebyl nikdo z nás opomenut. Na připomínky, kritiku a analýzy přijde řada, až se rány zahojí, nebo alespoň zmírní.

Naneštěstí ani samotný Štědrý den nebyl zrovna klidný a přinesl mnohé lidské utrpení. Putin pokračoval během svého imperiálního tažení v bombových úderech na ukrajinské cíle, zpravidla civilní. Turecko zaútočilo na severní oblasti Sýrie, aby s genocidním zápallem pokorilo kurdské samosprávné oblasti v sousední zemi. O těchto masakrech se u nás raději mlčí, protože fašizující se Turecko je přece spojencem ČR v NATO. No a na palestinskou Gazu dopadaly opět bomby a zabíjely civilní obyvatelstvo, včetně žen a dětí. Lidské životy v Palestině ale pro českou vládu nemají absolutně žádnou hodnotu, a tak nadále pevně stojí za probíhajícím vojenským masakrem v režii ultrapravicové izraelské vlády a jí podřízené armády. Krvavé tažení si již vyžádalo přes 20 tisíc obětí (těch nalezených a identifikovaných), proměnu budov, včetně škol a nemocnic, v trosky, a exodus obyvatel Gazy, často bez přístupu k jídlu a pitné vodě. **Nemá asi cenu příliš komentovat „naši“ politickou reprezentaci, která předvádí divadlo nevýslovného pokrytectví popírající hodnoty humanitního univerzalizmu, jenž mimo jiné říká, že každý lidský život má stejnou hodnotu.**

Avšak do nového roku nevstupujme zničení množstvím ztrát, které nám uplynulý rok způsobil. Mezi ně patří i nám velmi blízcí padlí antifašisté a antifašistky na Ukrajině. Mysleme na ně, stejně jako na ty, kteří nadále vzdorují vražednému ruskému imperialismu. A nejen na ně. Naší nejdůležitější zbraní je solidarita. Žijme proto pro padlé, žijme s přeživšími, žijme jeden pro druhého. Jakkoli nyní mlčíme, nikdo nebude zapomenut.